

ГБУ г. Москвы «Библиотека украинской литературы»

Избранные страницы альманаха
Библиотеки украинской литературы

Памяти Василя КОРОБКО, физика,
члена днепропетровского землячества в Москве,
активного читателя БУЛ



*«Я — физик, а среди физиков,
говорят, — немало лириков...»*



Цього вірша написано ще 1976 року. Давно живу в Москві — після закінчення фізико-технічного факультету Дніпропетровського університету. Понад двадцять років користуюся Бібліотекою української літератури...

Моя мати — Олександра Гордіївна — овдовіла в 33 роки. Нас, дітей, було четверо. Працювала важко в колгоспі, але для нас ніколи не скупилася на тепло і ласку.

СНИТЬСЯ МЕНІ

Утром слышу, как дворник лопатой
Свежий снег за окном убирает.
А здається мені, що то мати
З печі попів ледь світ вигортає.

На токарном станке-автомате
Вьётся стружка-спираль золотая,
А здається мені, що то мати
На основу пряде і співає.

Изучаю чертёж агрегата
Или книги, журналы читаю,
Та все бачу: стоїть моя мати
Край дороги — мене виглядає.

Письма сёстрам пишу, пишу брату, —
Счастья в жизни, здоровья желаю,
Та все хочу спитать: як там мати?
—Що немає її— забуваю.

На могиле растёт трава-мята,
И весна за весной пролетает,
Та все снится мені моя мати,
Ніби з нею про щось розмовляю.

(Цьогозворушливого вірша зі своєю передмовою наш давній читач Василь Никифорович Коробко нещодавно побачив у передплачуваному нашою Бібліотекою журналі «Жінка» (№11, 2013 р.). Вітаємо автора з публікацією у поважному українському місячнику і бажаємо нових творчих успіхів!)

Из публикации «Поетична посвята матері» на сайте БУЛ 20 ноября 2013 р.

(подборка стихотворений участников группы литературного творчества и поэтических переводов
библиотечного клуба-студии «Слово»)

Библиотека украинской литературы в Москве— место многих незабываемых и одухотворяющих встреч.
Вот уже на протяжении десяти лет здесь, на перекрёстке улиц Гиляровского и Трифононской, в читальном зале и абонементе посетителей неизменно встречаются воплощённые в Слове и Книгах Григорий Сковорода и Тарас Шевченко, Леся Украинка и Иван Франко, Максим Рыльский и Лина Костенко... Для жаждущих родного слова, для ценителей и друзей украинской культуры книги этих и десятков, сотен других замечательных авторов стали духовным хлебом насущным на каждый день, питающим животворные связи с родным краем, его языком, песнями и преданиями. Благодаря родственным этим связям из века в век сохраняется, обогащаясь, и заповеданная нам предками российско-украинская духовная общность, о чём не раз с волнением говорилось на встречах в библиотечных клубах «Родичі — Большая семья», «Слово», «Поэтические сезоны БУЛ».

Безвременно ушедший от нас Василий Никифорович Коробко дорожил Библиотекой как местом доброго сокровенного общения и насыщал его своим щедрым участием. Об этом вспоминаем, листая и другие страницы библиотечного сайта, запечатлевшие нашего читателя на заседании клуба «Родичі — Большая семья» (апрель 2010 г.), где он поделился своими яркими впечатлениями от прочтения книги своего земляка,

днепропетровского поэта Евгения Гофрина, погибшего в сражениях Великой Отечественной.

Участвуя в обсуждении документального киносериала «Мій Шевченко», посвящённом 200-летию со дня рождения великого Кобзаря, Василий Никифорович обратил внимание на слово «мой» в названии фильма: «Здесь присутствует глубоко личный взгляд — тем фильм и интересен...»

Проявляя особый интерес к поэзии (В.Н. Коробко неоднократно посещал вечера творческих знакомств «Поэтические сезоны БУЛ»), он долгое время скрывал, что и сам пишет стихи. Приятным сюрпризом для нас стало опубликование в конце 2013 г. популярным журналом «Жінка» его трогательного лирического посвящения матери «Сниться мені», которое с согласия автора вскоре увидело свет и на библиотечном сайте. Стихи В.Н. Коробко печатались также в родных ему краях на страницах газет «Новомосковська правда» и «Гайворонські вісті» (1970-2000 гг.).

В этот раз предлагаем вниманию наших читателей краткие автобиографические заметки и другие стихотворения Василия Никифоровича Коробко, написанные на родном языке.

Я, Василь Коробко, родился в 1933 г. в небольшом селе (Радсело) как раз на водоразделе между Самарой и Орелью на Днепропетровщине.

Отца моего, Никифора Феодосьевича, не помню. Он умер, когда мне шел только третий год.



Пережил немецкую оккупацию, голод сорок седьмого. Учился в школе ФЗО, но после несчастного случая «сбежал» на костылях в школу в трех километрах.

Среднюю школу окончил с медалью, когда мне шел двадцать первый год. Теперь, когда смотрю кинофильм «Уроки французского», всегда плачу. «У мене щасливого дитинства не було» (Василь Симоненко).

После окончания физико-технического факультета Днепропетровского университета работал в конструкторском бюро

Тушинского машиностроительного завода, затем — в НПО «Молния». Проектировал, подтверждал работоспособность отдельных элементов конструкции аэрокосмического корабля «Буран».

Я — не поэт. Поэт, говорят, — это тот, кто не может не писать стихи. Я — читатель Библиотеки украинской литературы в Москве с 1993 года. Я — физик, а среди физиков, говорят, — немало лириков. Свое стихотворение, которое впервые осмелился напечатать, посвятил памяти своей матери — Александре Гордеевне.

Василь Коробко

На фото : Василий Никифорович среди участников заседания историко-культурологического клуба клуба «Родичі — Большая семья». БУЛ, 2012 г.

Рідні простори

Знову місто в тумані сховалось.
Лист пожовклий на землю спадає.
В краю ріднім тепер, сподіваюсь,
Вітерець п`янкий травами грає.

Полетів би туди, де родився,
Де пролинула юність коротка,
Із криниці води б там напився,
Як ніде, вона чиста й солодка.

Вийдеш в поле — хліба неозорі
Колосками лоскочуть долоні.
Глянь: трава-ковила з косогору
Перебралась до мене на скроні.

Спозаранку — на луки з косою.
Чую, птаство до мене співає.
Там, на що не двивлюсь — все знайоме,
Там мене кожна стежечка знає.

Не для мене курорти на морі,
Чужі зорі, намети туриста.
Коли чую клич рідних просторів,
Коли в серце б`є пам'ять дитинства.

Однокласнику

Трохи подумай, ти знову згадаєш
Рідні простори, село,
Стежку, якою до школи ходили,
Перше, ніж стать на крило.

Трохи послухай, ти знову почувеш
Нашої школи дзвінок,
Серце як билось, коли на останній
Входили в клас на урок.

Глянь-подивися! Ти знову побачиш
Квіт яблуневий в саду,
Класну кімнату, учительку мови,
Друга в четвертім ряду.

Друже мій! Знаю: ти знову приїдеш
Наш ювілей зустрічатъ.
Будем про юність свою незабутню
Пісню веселу співатъ.

Немало весен солов'їних
Над рідним краєм відшуміло,
І ми старіємо тим часом,
Обсіли кожного онуки, —
А все здається: нам сімнадцять
І завтра — перший день розлуки.

Не сивина в твоїй косиці —
Біліє стрічка учениці.
В очах твоїх — все та ж надія.
Якогось ждеш од мене слова.
Ти чуєш, серце як радіє
І нашу пісню кличе знову.

Хвилюєшся в «Шкільному вальсі».
Сьогодні справді нам сімнадцять.

Хіба забудеш рідну хату
Під стріхою
в вишневому садку?
Там, край дороги,
клен крислатий,
Куц кучерявого бузку.

Спориш
і стежка від порогу.
По ній би знову
наяву пройтись!
Тепер того нема нічого.
З дитинства тільки
напливає в сни.

Моя доля

Пролетіло життя, пролетіло,
Ніби ключ журавлів у негоду.
Болить серце моє, болить тіло, —
Хоч до річки та — з берега в воду.

І не вірю я в Царство Небесне,
Що там рідних чи друзів побачу.
Я радію квітучим тут веснам,
За щасливим дитинством поплачу...

Кличуть знов мене рідні простори,
Сниться стежка до рідної хати,
І село, і степи, й косогори, —
Перед ними немов винуватий.

Та не з власної волі їх кинув!
На те все-таки Господа воля.
На чужині, мабуть, я загину.
Така доля моя. Така доля.

От администрации и сотрудников Библиотеки

Выражаем искреннюю благодарность семье Василия Никифоровича КОРОБКО за переданный в фонд БУЛ книжный дар — издания из личной библиотечки нашего преданного читателя и друга.

Пусть эти книги служат новым читательским поколениям и хранят в стенах нашей Библиотеки память о замечательном человеке и гражданине.

Редактор-составитель выпуска

Виталий Крикуненко,

заведующий отделом БУЛ,

член Союзов писателей России и Украины

июль 2016 г.

